Moucha, myš a lži

Jana Pavloušková

Moucha, myš a lži

JANA PAVLOUŠKOVÁ

Moucha, myš a lži

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jana Pavloušková, 2026
Cover Illustration & Map © Katarina Kratochvílová, 2026
Cover Art © Ondřej Mikulecký, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-145-1 (pdf)

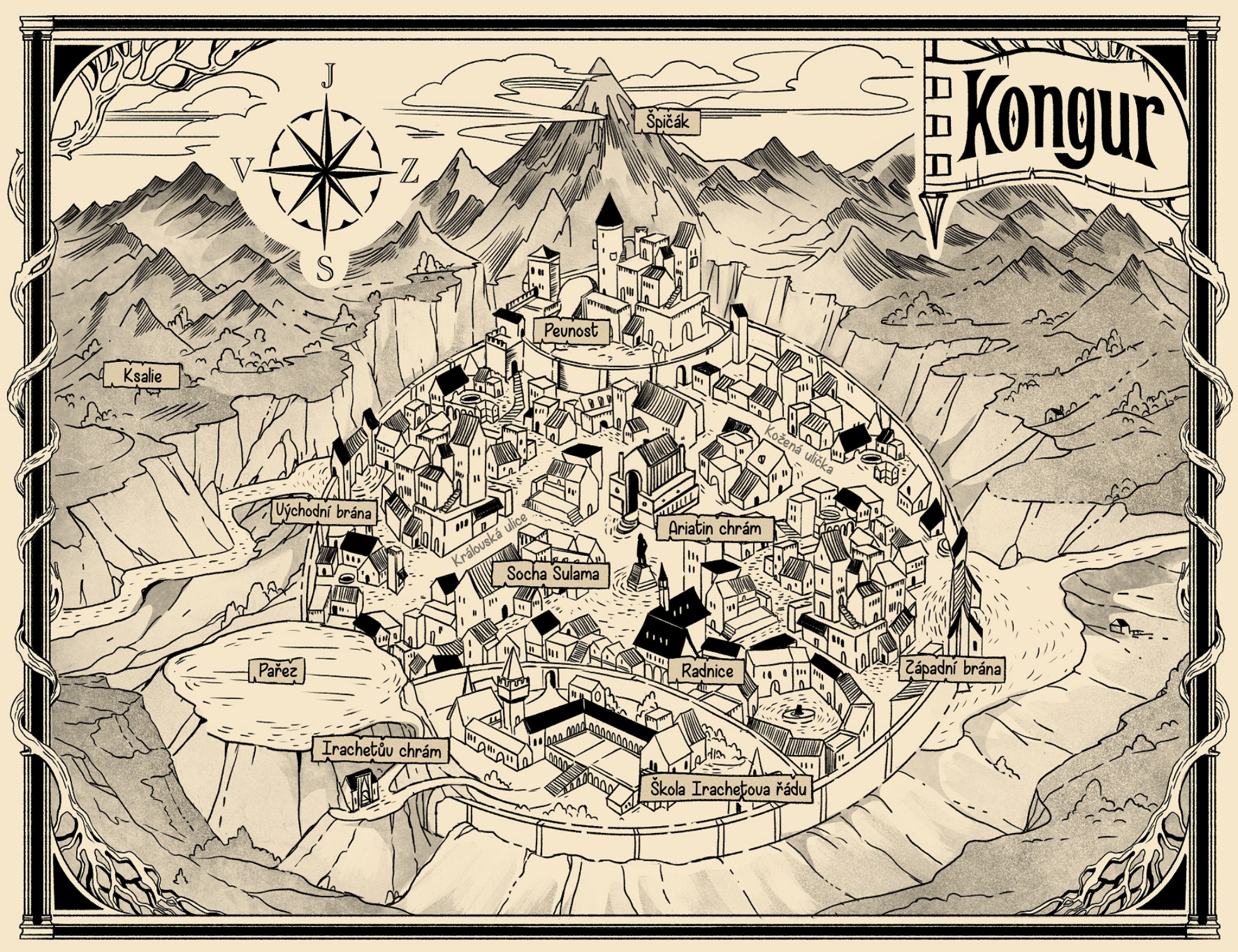
Kongur
J
V
Z
S
Špičák
Peunost
Ksalie
Kožená ulička
Východní brána
Královská ulice
Ariatin chrám
Socha Sulama
Pařez
Radnice
Západní brána
Irachetův chrám
Škola Irachetova řádu

PROLOG

O mnoho let dříve

Muž klečel a monotónně šeptal modlitbu k bohu smrti. Sotva vnímal otlačená kolena, kručící žaludek nebo chladem drkotající zuby. Tohle všechno ho už dávno přestalo zajímat.

Asi před měsícem mu vyschly slzy. Pak ho přešel i vztek. Tehdy už nedokázal sledovat přesný čas, ale před jeho jeskyní napadl sníh. Sebral zbytek věcí z vyrabovaného tábořiště v údolí a přestal navštěvovat tamní hrob své ženy, protože by se zpátky do úkrytu ve stěně hory nemusel vyškrábat.

Teď už ho držela při vědomí a životě jen vůle. Hromádka zásob se stále tenčila. Vlněná přikrývka kolem ramen mu sotva pomáhala vzdorovat mrazu. Věděl, že nic jiného než smrt ho nečeká. A právě v to vkládal poslední zbytky naděje.

„Velký Irachete, mocný bože smrti, vyslyš prosím mou prosbu…“

Zbývala mu možná hodina světla, než v okolní tmě nerozezná ani sraženou páru svého dechu a kdy ho vlastní hlas ukolébá do neklidného spánku. I jeho sny bývaly plné modliteb. Nevědomky zrychlil opakování stále stejných slov.

Trhl sebou, když do jeho zorného pole vkročila bělostná noha obutá v černém sandálu, zjevně nevhodném do současného počasí.

„Všichni ostatní pochopili, že moje mlčení znamená *ne*,“ řekl mu nahněvaný hlas. „Tak proč mě ty jediný ještě pořád otravuješ?“

Muž se přinutil zvednout hlavu a zrak k návštěvníkovi. Stál nad ním černovlasý mladík s mléčnou pletí a krvavě rudými rty, které v šeru nabraly odstín těžkého jižanského vína.

„Mocný Irachete…,“ zašeptal plný vděku. Už to, že se bůh ukázal, dokonce ve své přívětivé podobě, bylo dobré znamení. Slovům navzdory, ta určitě představovala nějakou zkoušku. „Děkuju. Děkuju, žes…“

„Zmlkni!“ štěkl bůh. „U všech světových božstev, drž už konečně hubu!“

Klečící poslušně kývl. Stále ještě nechápal princip božské zkoušky, ale nechtěl nic zkazit. Tělem mu doutnal sílící plamínek radosti. Bůh se mu zjevil!

Irachet se spokojeně zašklebil a vykročil do hloubi jeskyně. Muž se za ním vyjeveně díval. Jeskyně končila po pár krocích tam, kde se strop dotýkal ostrých kamenů závalu. Měl by boha varovat, přesto stále mlčel. Třebaže jeho radost s každým krokem hasla, až nakonec splynula s okolní temnotou.

Než v ní ale zmizel i bůh, zastavil, povzdechl si a neochotně se zeptal: „Cos to vlastně chtěl?“

„Prosil jsem o pomoc,“ zakňoural muž. „O pomstu. Abych dokázal pobít vrahy svého lidu.“

„Nejsi právě originální.“

Přesto se bůh otočil a vrátil. Stroze pokynul dlaní a ztuhlé svaly zvedly klečícího muže rychle na nohy. Kousl se do rtu, aby nesykl bolestí.

„A ani nejsi zrovna při síle,“ zhodnotil Irachet jeho vetchou postavu. „Asi neprozradím nic nového, když ti řeknu, že tvoje vlákno života brzo dojde. Je zima a ty nemáš dostatek zásob a vybavení. Tak proč bych ti měl pomáhat?“

Muž se mu odhodlaně podíval do očí černých jako samotné Podsvětí. Mohl se odvolávat na svou víru, původ nebo na spravedlnost, kterou měl tento bůh chránit. Ale skutečný bůh neodpovídal žádné z obecných náboženských představ. Proto nakonec řekl jen: „Protože ti pak budu věčně sloužit.“

Bůh vyprskl smíchy. „Věčně? Nemáš ani ponětí, co je to věčnost!“ Smál se, až se mu v koutcích očí zaleskly slzy,

které prý jinak nikdy neronil. Ale pomalu přestal, když si všiml, že muž ani trochu nezakolísal.

„Ty to myslíš vážně."

Prosebník přikývl.

Irachet se na něj podíval pozorněji. Nejen na něj, ale i do jeho nitra a vnitřním zrakem prozkoumal i tkaninu mužova osudu. Zamyšleně si poklepal na rty.

„Hm," připustil nakonec, „možná bychom se mohli dohodnout na nějaké formě spolupráce..."

Muž se hluboce uklonil. „Děkuju ti za tvou milost, můj pane."

Irachet se znovu zasmál. Ale tentokrát shovívavě. „Sulame, já jsem bůh smrti. Takové věci ode mě nečekej. Jakákoli milost by mi zkazila pověst a přihrála tucty dalších otravů. A to *rozhodně* nechci."

Pak bůh luskl prsty a Sulamovo tělo kleslo bezvládně k zemi. Od rozbité hlavy ho zachránila jen vetchá přikrývka, která mu spadla z ramen a skončila pod ním.

Sulamova duše ovšem zůstala stát a vyjekla: „Já jsem už zemřel?"

„Ne, jen hluboce spíš. Jako medvěd. Pomůže ti to přežít zimu. A teď pojď," pokynul mu a vykročil do tmy. „Čeká tě spousta učení."

I. ČÁST

MOUCHA

1. KAPITOLA

Nováčci

Bůh smrti hladově hleděl na své vyvolené. Tedy spíš mžoural jedním okem. Pravým, podlitým krví, které na klečící chlapce civělo z démonické poloviny sochy. Levé se dívalo soucitně a patřilo bledému mladíkovi.

Ultam se nemohl ubránit obdivu k sochařovu umění, s nímž dokázal dvě podoby smrti spojit do jediné tváře.

Tváře, před kterou po staletí prosebně klečela socha zakladatele Irachetova řádu Sulama.

Tváře, před kterou už i Ultam klečel celou věčnost. Proslov mistra představeného se totiž vlekl v monotónním rytmu klapotu vodního mlýna.

„Bezpečnost a pořádek ve vordéském království bude za čtyři roky ležet i na vašich mladých bedrech, takže nesmíte ve výcviku a studiu polevit ani na okamžik…“

Slunce pronikající vysokými úzkými okny chrámu se už stihlo posunout dva kroky od Sulamových pat k nohám mistra představeného. Uběhlo tak přinejmenším půl jarní hodiny, než se jeho záře přesunula od muže, kterému se bůh smrti osobně věnoval, k muži, který od něj nemohl slyšet jediné slovo. Irachet mlčel už…

Než ale Ultam stihl dopočítat roky od popravy posledního velmistra, dostal se představený k dlouho očekávané přísaze.

„A tak poklekněte na koleno blíže vašemu srdci, jak se před Irachetem patří," ukázal mistr na sochu boha.

Budoucí žáci s úlevou vyměnili kolena.

Všichni až na blond'atého chlapce, který se ramenem opíral o Ultama. Teď se probudil, rozhodil rukama a vyjekl: „Co je?"

„Právě se chystáte přísahat při Irachetovi, pane Rimko," poznamenal mistr jízlivě. „Doufám, že jste pro tento závažný akt dostatečně při smyslech."

Uchazeči se ochotně zasmáli.

Všichni až na Ultama. „Promiň, Fele," sykl. „Nevěděl jsem, že spíš. Jinak bych…"

„V pohodě," zabručel Felak na půl úst a také si klekl na levé koleno. „Hlavně že jsem to nezmeškal."

Ultam kývl. To by jim jejich otcové neodpustili.

Mistr představený se usadil na vyřezávané křeslo v patách sochy. Z houfu mistrů po jeho levici se zvedl jiný a začal předříkávat požadovanou přísahu.

„Já, vaše jméno, přísahám před zraky mocného Iracheta…“

„Já…,“ odpověděl mu sbor mladých hlasů.

„Ultam Vimaha,“ pokračoval Ultam.

„Vaše…,“ pokračoval Felak, ale na půl ucha poslouchající přítel ho dloubl loktem. „Ehm, Felak Rimka, přísahám…“

„… že využiji všech svých sil, umu a nadání,“ pokračoval mistr, „abych chránil bezpečnost a zájmy vordéské koruny. Dovednosti a vědomosti nabyté během výcviku i po něm neprozradím nikomu mimo Irachetův řád a poženu k odpovědnosti všechny, kteří by tak učinili. Ať mě Irachet ztrestá, pokud selžu.“

Výhrůžky a tresty. Ultam se třásl nedočkavostí, až se bude moci dozvědět ta důkladně střežená tajemství. Okolo vstupu do školní knihovny se ochomýtal už od svého příjezdu sem do Konguru před měsícem, ale bez žákovské uniformy byl vždy velmi rychle odehnán. A teď bude moct projít hlavní branou!

Zato Felak se děsil dveří do knihovny snad víc než vstupu do Podsvětí. Ale věděl, že ho zde Ultam ochotně zastoupí. Sám se těšil spíš na výcvik. Bojové schopnosti řádových bojovníků, sulamů, byly legendární. A jak mohl soudit podle mužů ze své rodiny, bude to stát za všechny přísahy. Už zítra se začne učit bojovat!

Mistr představený si znovu stoupl. „Povstaňte, žáci. Pamatujte na svou přísahu a dělejte čest našemu Řádu.

A také si užijte zbytek dne, když už jsme u toho," dodal a gestem je propustil z chrámu.

Nemusel je dvakrát pobízet. Vyřítili se z blyštivých vrat pobitých mosaznými plíšky a vrhli se ke schodům. Ani je nenapadlo kochat se ohromujícím pohledem na okolní horské štíty a pestrobarevné střechy města krčícího se v průsmyku pod nimi. Soustředili se na střídavě černé a bílé stupně dlouhého schodiště spojujícího chrám s hlavním školním náměstím. Tam se nahrnuli k nástěnce na zdi velitelství. Během přísahy ji totiž zaplnily krasopisně vyvedené cedulky s jejich jmény a přiřazenými značkami, které budou mít vyšité na uniformách až do konce své služby.

„Netlačte se!"

„Au!"

„Uhni!" Felak si rázně probíjel cestu. Byl o hlavu menší než ostatní chlapci, takže přes ně sice neviděl, ale jeho ostré lokty zasahovaly břicha spolužáků o to níž. Ultam, těsně přilepený k jeho zádům, se sice postiženým omlouval provinilým úsměvem, přesto postupoval k nástěnce.

„Moucha?" vyprskl nespokojeně Felak, jen co mu padl zrak na šestinohou kresbu s křídly vedle svého jména. „Dělaj si ze mě srandu? Byl jsem mezi uchazečema nejlepší v boji a oni mi daj mouchu? Kterou rozmáčkneš mezi prstama?" Luskl, aby to názorně ukázal.

„Pokud ji chytíš," zamručel Ultam a zkoumal svou značku. Měla čtyři nohy, protáhlý čumáček, kulatá ouška

a dlouhý zatočený ocásek. „Myslíš, že by se to dalo označit za plcha?“

„Obávám se, že ten vůbec nebyl v letošní nabídce,“ ozval se zvučný hlas za jejich zády. Cestu davem si právě prorazil tmavovlasý mladý mistr a přistoupil k desce. „Všichni dva kroky zpátky!“ zavelel. „Tak, teď uvidíte všichni. Nějaké dotazy ke znakům?“

Ultam nesměle zvedl ruku.

Mistr se krátce otočil k nástěnce a štěkl: „Vimaha – myš. Dál?“

Padlo ještě několik dotazů, Ultam je ovšem neposlouchal. Hryzal si ret. Takže myš. Malé ustrašené stvoření zalezlé v koutě, které každý považuje za škůdce a chce se ho zbavit. Rychle zaplašil myšlenky, že mu značku přiřadili vlastně správně. Bratr ho považoval za škůdce a otec... Ten nejspíš ne, ale byl nanejvýš potěšený, že se alespoň Ultam rozhodl pokračovat v rodinné sulamské tradici a vydal se do nejstarší řádové školy v Konguru. Nebo to bylo proto, že se ho zbavil? Cesta do Konguru zabrala týden.

Mezitím dorazil i zbytek ze čtyřicítky mistrů pomalu scházejících z chrámu hnízdícího vysoko ve stěně Pařezu, severní ze dvojice hor lemujících kongurský průsmyk. Významně se rozestoupili po obou stranách nástěnky, každý s bílou papírovou cedulkou v rukách. Ještě něco totiž zbývalo přiřadit k žákům. Jména mistrů. Oproti žákovským jménům vytištěná na knihtisku,

protože byla známa dostatečně předem a vyplatilo se na ně plýtvat penězi. Uchazeči své místo neměli jisté do poslední chvíle.

Však jich také včera deset odešlo s nepořízenou. Smutně se ohlíželi za školou a šancí na úspěšný život. Sulamové dělali ve Vordésii všechno důležité. Král potřeboval vybrat cla nebo daně? Poslal sulamy. Potřeboval udržet pořádek v rebelující jižní Lajniji? Poslal sulamy. Nebo by se mu snad zachtělo válečného dobrodružství v cizině? I tam by poslal sulamy. Proč by plýtval zlatem na obyčejné vojáky a úředníky, když měl studované bojovníky spřízněné s bohem smrti. Přes všechna možná omezení se zkrátka *vyplatilo* stát se sulamem. Nejen kvůli penězům, ale i respektu královych poddaných a možnosti dělat na šlechtu pomyslný dlouhý nos. Sulamové podléhali pouze králi. A bohu, alespoň teoreticky.

Žáci ztichli. Osobnost budoucího učitele a průvodce výcvikem mohla jejich životy ovlivnit podstatněji než oddrmolená přísaha před netečnou sochou.

Přiřazování začalo od těch starších, přesněji řečeno služebně starších. Ultam se brzo dozvěděl výsledek, který ho potěšil mnohem víc než přiřazená značka. Vybral si ho mistr Selek – padesátník se jménem starého, významného a početného sulamského rodu. I Vimahové byli starý a významný rod, o nějaké početnosti se ovšem nedalo mluvit. Ultam měl jediného sourozence, staršího bratra,

a ten měl z rodinného dědictví zájem jen o baronský titul a související majetek.

Felak se díval na plnící se nástěnku a neodvažoval se ani dýchat. Věděl, koho si přeje. Toho nejmladšího, bez titulů, majetku i mocných příbuzných. Toho, který svým bojovým uměním uchvátil celý Řád. Toho, který ze schodů seběhl jako první. Mistra Ojovského.

Předposlední mistr umístil svou cedulku a Felakovi se na rtech objevil spokojený úsměv. U jeho jména zbývalo jediné prázdné místo. A mistr Ojovský se na něj vesele zašklebil, když svou cedulku připíchl vedle značky s mouchou.

Mistři se po skončení ceremonie rozešli a houf žáků se rozdrobil do menších hloučků. Felak se hlasitě zasmál a ukázal na nástěnku.

„Bohové nám přejí, bratránku! Tys dostal evidentního klid'ase a já toho nejlepšího bojovníka! Copak? Ty nejsi rád?“

„Jsem, jasně!“ snažil se znít přesvědčivě.

„Ale co?“

„Ale ta myš,“ povzdechl si Ultam. „Myslíš, že mi tím chtějí naznačit, že... Já nevím, že jsem naprosto bezvýznamný?“

„Nebo že jsi nejraději zalezlý v hnízdě z papíru?“ vyprskl Felak a poplácal kamaráda po zádech. „To je přece pravda, ne? Netrap se značkou, když není důležitá.

Ojovský má jen vrabce, a jak je slavný. Ještě se třeba postaráme, aby Myš a Moucha z Konguru dobyly celý Řád! Ale začal bych nejdřív touhle školou," ukázal na vysoké budovy z medového kamene obklopující úzké náměstí. „Nebo ještě líp něčím menším. Třeba nejbližší hospodou," obrátil se k bráně představující jeden z mála vstupů z města do opevněného areálu školy. „Myslíš, že už nám nalijou pivo?"

„Pochybuju, Fele," zamručel Ultam. Na tvářích jim v jejich šestnácti letech rašilo sotva pár světlounkých vousků.

„Nebo bysme mohli pomoct nějaký služtičce s vodou od kašny. Třeba by nám pak dala odměnu," zasmál se a našpulil rty k polibku. „Nehodlám tu čtyři roky zůstat nepolíbenej."

„Měli bychom si spíš vyzvednout uniformy. Ať už nám tam vyšili cokoli. A já hlavně musím napsat domů, což bys měl taky. Jen bohové vědí, jestli na to budeme mít zítra dost času."

Neměli. Všichni očekávali, že výcvik začne stejně jako dosavadní zkoušení uchazečů. Pohodlná snídaně ve společné jídelně, za přiměřenou dobu hodina teoretických předmětů následovaná fyzickou přípravou. Samozřejmě,

dosud se jen tak pošťuchovali a ukazovali svou zdatnost. Ale teď, po složení přísahy, se konečně dostanou ke střeženým tajemstvím Řádu.

Jenže je se svítáním vzbudil školní sluha bušící na dveře jejich kamrlíků.

„Snídaně! A za půl hodiny máš být v tělocvičně. Ty seš Rimka?“

Felak přitakal a podezřívavě se mračil na misku s nevábně vyhlížející kaší.

„Tak to je tělocvična tři E,“ koukl sluha do seznamu a postrčil vozík k dalším dveřím. „Misku nech přede dveřma.“

„Počkej, jak jako tři E?“ Doteď měli výcvik společný ve velké tělocvičně.

„Nevim. Hledej,“ zamručel sluha a už bušil na dveře dál po pavlači žákovského dormitáře.

Felak jen nevěřícně zíral na jeho záda.

A po ochutnání snídaně i na obsah misky. Kaše se mu málem vzpříčila v krku. Kuchař zřejmě při vaření ještě spal, nebo jim chtěl začátek výuky pěkně okořenit. Či spíš neokořenit, mazlavá mastná hmota postrádala jakoukoli chuť. Se sebezapřením spolkl pár soust, aby mu nekručelo v žaludku, hodil na sebe ještě nepomačkané hnědé kalhoty a halenu s vyšitou mouchou a vyběhl hledat tělocvičnu 3E. Opasek ze žlutě obarveného provazu značící žákovskou hodnost si zavázal až před vraty dormitáře.

Nebyl tam sám, v uličce se už zmateně rozhlíželo několik dalších žáků.

„Víte, kam máme jít?“

„Kde jsou malé tělocvičny? Slyšeli jste o nich?“

Novopečení žáci se ani po třech týdnech neorientovali ve složitém areálu školy stísněném mezi hradbami a Pařezem.

„Nebyly v té budově u zadní branky? Nebo té nad mistrovským dormitářem?“

K hloučku bezradných se připojil i Ultam. Ten jediný nevypadal ztraceně. Jako vždy znal odpovědi, pokud se daly někde vyčíst.

„Podle plánku, který jsem zahlédl na velitelství, by tělocvičny měly být nad náměstím. Poslední budova vlevo.“

Celý houf se vydal rychlým krokem úzkou uličkou na prostranství před velitelstvím. A pak po části schodiště k chrámu. Času už určitě moc nezbývalo, takže jej téměř vyběhli. Všichni zrudli. Až na Ultama, ten naopak zbledl.

„Co ti je?“ zeptal se ho Felak.

„Ta snídaně,“ zafuněl. „Moc mi nesedla.“

Přiběhli k nejvyšší terase v areálu. Rozlehlá budova zabírala celou plochu mezi otesanou skálou a nízkou zídkou, která směrem k městu spadala na níže položenou terasu. Mohli by se kochat výhledem na město a Špičák tyčící se na jeho jižním kraji, ale na takové

malichernosti nezbýval čas. Vrhli se k vysokým vstupním dveřím. Až na Ultama, ten se otočil k zídce a vyzvracel přes ni snídani.

„Dobrý?“ poplácal ho Felak po zádech a opatrně nahlédl přes zídku. „Dokonce jsi ani nikoho netrefil. Tak pojď. Teď už ti to půjde líp.“

Měli štěstí. Ultam se nemýlil a budova skutečně ukrývala tři patra dveří označených číslem a písmenem. Jak zjistili krátkým nahlédnutím do 1A, kam vešel jeden ze spolužáků, každé vedly do prázdné místnosti vystlané rohožemi. Prázdné až na mistra, který už netrpělivě čekal na svého žáka.

„Mazejte ke svým mistrům!“ štěkl na okounějící kluky. „A ty zavři dveře!“

Vystřelili na pavlač a po venkovním schodišti nahoru. Ultam odbočil do druhého patra, k druhým dveřím.

„Hodně štěstí!“ houkl přes rameno na Felaka pokračujícího výš.

Kdyby tušil, jak dlouho ho neuvidí, asi by se rozloučil lépe.

Felak zabrzdil před posledními dveřmi, dvakrát se zhluboka nadechl, zaklepal a současně otevřel dveře.

„Dobré ráno, mistře.“

Ojovský odpoutal svou pozornost od podlouhlého okna vedle dveří. Vedlo na jih a v nížinách Felakova

domácího kraje by výhled z něj považovali za obraz. Skalnaté štíty s ostrůvky svěží jarní trávy ozařovalo narůžovělé ranní slunce na pozadí blankytné oblohy. Těžko říct, jestli se výjev mistrovi už omrzel, rozhodně mu ale nedodal dobrou náladu.

„To je dost, že jdeš," odfrkl si. „Dochvilnost ti asi nic neříká."

„Omlouvám se, nevěděl jsem... my všichni jsme nevěděli, kam máme jít. Ale to se zlepší, slibuju."

Mistr se ušklíbl. „Jistě. Protože odteď si pro tebe vždycky přijdu. Nebudeme pokaždé začínat tady, a jestli ses nedokázal ve škole zorientovat doteď... Nejsem tu od toho, abych tě hledal."

Felak by mu už už něco odsekl, ale na poslední chvíli si uvědomil, že by to asi nebyl nejlepší začátek výcviku.

„Ano, mistře," řekl tedy.

Ojovský úsečně kývl. „Tak se do toho dáme. Běhej."

„Ehm. Jak?"

„Za prvé, oslovuj mě vždy mistře. Za druhé, když řeknu, že máš něco udělat, tak to uděláš a nebudeš se pitomě ptát. Za třetí, budeš to dělat tak dlouho, dokud ti neřeknu, že máš přestat. Pokud tedy nechceš skončit nadobro. A já jsem řekl, že máš běhat. Tak běhej!"

Panovačným gestem ukázal kolem místnosti. Na šířku mohla mít tak sedm kroků. Sedm gradů, jak se nazývala délková jednotka používaná v celém království. Od dveří

k severní stěně obložené policemi s cvičebním náčiním to muselo být o trochu dál, tak devět gradů.

„Ano, mistře," zamumlal Felak a měl co dělat, aby vzteky neskřípal zuby.

Rozeběhl se. A běžel.

Už jako uchazeče je docela proháněli. Běhali kolem školního náměstíčka, po schodech k chrámu nahoru i dolů, úzkými uličkami mezi dormitáři, školními budovami i hospodářskými staveními. Potřebovali sílu, ale hlavně vytrvalost. To jim vštěpovali od prvního dne. Vydržet. Necouvnout. Nezakolísat. Protože oni budou ti, na jejichž houževnatosti bude záležet osud vordéského království.

A tak tedy běžel. Jak dlouho? Těžko říct, žádné hodiny neviděl. Ty nejbližší na věži radnice zakrývala střecha velitelství. Ale stín vrhaný Špičákem už postoupil městem od západních hradeb k náměstíčku u volské kašny. Což nebylo zrovna blízko.

Felak běžel a v duchu přepočítával vzdálenost na čas. Jeho starší bratr, který kongurskou školu absolvoval už před třemi lety, mu vyprávěl o tom, jak se dá stín Špičáku použít jako obří sluneční hodiny.

„Když je na Sulamově náměstí, je čas na oběd. Když u kozí kašny, je čas jít do postele. A než dojde k východní bráně, musíš bejt už zase zpátky v dormitáři," smál se svému košilatému vtipu, který Felak pochopil až mnohem později.

Teď spíš nechápal, jak tu mohl bratr vydržet celé čtyři roky. Protože on už nemohl. Docházely mu síly a ještě ani nebyl čas na oběd. Kradmo se podíval na mistra, který se soustředěním rovnal cvičné zbraně na polici. Felakova čím dál hlasitějšího funění si nevšímal.

Všiml si, až když jeho žák zakopl a s hlasitou nadávkou přistál na rohožích.

„Běhání už stačí," řekl pomalu. „Teď by mě zajímalo, kolik dokážeš udělat shybů."

„Ale... mistře... Nemyslíte, že... že bysme už mohli začít... s výcvikem?" lapal Felak po dechu.

Mistr pozvedl obočí a přišel blíž. „Ty bys chtěl začít s výcvikem? Hm..."

„Nevím, jestli jste mě viděl ještě jako uchazeče," pokračoval Felak povzbuzený jeho zájmem, „ale boj mi vážně šel. Dokonce bych řekl," pronesl s hrdostí, která mu vypínala hruď už pár týdnů, „že jsem byl nejlepší. Ale to asi víte, když jste si mě vybral."

Mistrův pohled se napřed zastřel zvláštní bolestí a pak se zatvrdil. „Abys věděl, byl jsem se na tebe podívat. Ale nevím, proč si myslíš, že jsem si tě vybral dobrovolně. Protože pravda je, že jsi na mě zbyl. A to z toho důvodu, že stojíš za hovno."

2. KAPITOLA

První zkouška

Ojovský byl buran. Felak sice neměl šlechtické vychování jako Ultam, přesto pocházel z dostatečně spořádané rodiny, aby se naučil slušným mravům. Jeho mistra ale našli jako novorozence zavěšeného na oji vozu fasbilského rasa. Chlapcova matka, pravděpodobně přístavní běhna, se ho evidentně chtěla navždycky zbavit.

Felak s ní souhlasil už po pár dnech.

Nejenže ho mistr doprovázel ráno z dormitáře do tělocvičny a pak zase zpátky. Každičký den, bez obvyklého volna v podobě osmého, posledního dne v týdnu zasvěceného Irachetovi. Zakázal mu jakýkoli kontakt se spolužáky i kýmkoli dalším. Prostě ho v pokoji zamknul s knihami, ze kterých měl o samotě vyčíst vše potřebné z historie a práva. Bezesporu proto, že tohle mistr neovládal.

Felakovy rozhovory se tedy omezily na podrážděného mistra a školního sluhu. Ten mu nosil misky s jídlem výměnou za plný nočník. Z nedostatku jiné zajímavé činnosti si Felak dělal čárky, který obsah vypadal lákavěji.

Po dvou týdnech nočník jednoznačně vedl.

A ani další náplň jeho současného života nevypadala vábněji. Mistr se nakonec nechal přesvědčit, aby začali s bojovým výcvikem. Ale navázali jen na techniky, které už Felak znal z uchazečského snažení. Ty, které nebyly tajné. Navíc spočívaly jen v pádech a boji s holí omotanou cupaninou. Kterou držel pouze mistr. Jeho žák měl uhýbat, vykrývat údery či je odchylovat. Nebo aspoň neskučet bolestí po stále častějších zásazích.

Felak se lepšil aspoň v tom, co následovalo po nich. Už neposkakoval a netřepal natlučenou rukou, za což si leda vysloužil přídavek na záda. Neošklíbal se nad ostře páchnoucí mastí na pohmožděniny. Naučil se, že existuje spousta druhů bolesti. Že mírnou fyzickou může ignorovat, protože brzo odezní. Jenže zjistil i to, že u psychické to neplatí. Ta se u něj sčítala.

A po devatenácti dnech dosáhla kritické meze.

„Tohle," procedil mistr, když ho opět zasáhl sekem do ramene, „bys už měl přece dávno zvládat! Bohové, to snad není pravda, jaký seš nemehlo! Příště si asi vezmu plácačku, abych byl pomalejší. I když, kolik plácnutí asi sneseš, Muško?"

Musela ho dožrat ta Muška. Určitě.

Vztekle zařval a skočil po mistrovi. Konečně mu tak z obličeje smazal ten otrávený výraz, který ho štval už od prvního dne. Mistr překvapením vytřeštil oči, když ho ta nešikovná Muška strhla k zemi a vrazila mu první ránu do čelisti. A druhou. Třetí už nestihl.

Ojovský byl buran zocelený dětstvím v sirotčinci. Navrch získal vytříbenou techniku Řádu, takže pro něj Felakovy neumělé rány znamenaly jen budíček do rvačkové nálady.

Překotil svého žáka na zem, obkročmo si na něj sedl a zasypal ho fackami. Zleva, zprava, každá ostře štípla. Pořád a pořád, když už Felak přes slzy nic neviděl a křičel bolestí. Mistr přestal, až když začal prosit.

Pak ho popadl za paži a vyvlekl ven z tělocvičny. Odvázal mu opasek, stáhl mu jím ruce za zády a přivázal ho do rohu pavlačového zábradlí. Poodstoupil a Felak jen slyšel, jak prudce oddechuje. Sám sotva popadal dech, obličej nateklý, pusu plnou krve a hlenů.

„Tak. Tady teď zůstaneš. Dokud nevychladneš."

Otočil se a šouravým krokem odešel. Felakovi vyčerpáním klesla hlava.

S obtížemi ji zvedl, když na pavlači uslyšel kroky. Ale to jen cizí mistr odváděl jednoho z jeho spolužáků. Kluk mu chtěl jít pomoct, ovšem mistr ho chytil za rameno a postrčil ke schodům. „Nevšímej si ho!"

Ojovský za ním přišel, když stín Špičáku dosahoval na Sulamovo náměstí. Zkontroloval jeho svázané ruce a pak poodstoupil.

„Nechceš mi něco říct?“

„Jděte do prdele. Mistře,“ dodal už čistě ze zvyku.

Ojovský vyprskl smíchy a odporoučel se.

Další kontrola nastala večer. Stín hory ukazoval za východní hradby. Už byl nejvyšší čas vrátit se do dormitáře a Felak by tak ze srdce rád udělal, ale... Nechtěl se před mistrem plazit.

Takže na Ojovského otázku, jestli mu nechce něco říct, jen zavrtěl hlavou.

Po setmění se ochladilo.

Jaro už dávno převzalo vládu i nad horským městem, přesto se snažil aspoň trochu si třít spoutané ruce a šoupat nohama, aby se zahřál.

Mistr přišel i v noci. „Nechceš mi něco říct?“

„Pusťte mě,“ zašeptal vyschlými ústy.

„Ne,“ řekl mistr tvrdě a otočil se k odchodu.

„Přece mě tu nemůžete nechat!“

Pokrčení ramen.

„Omlouvám se!“ křikl, když mistr došel ke schodům. „Omlouvám se,“ vzlykl, ale odpovědí mu byly jen rytmické kroky na dřevěném schodišti.

Nad ránem sprchlo. Drobné kapky dopadaly až na Felaka a úplně ho promočily. Shlukovaly se ale i na zábradlí do větších kapek, které mohl slíznout. Pokud by mu zuřivě nejektaly zuby zimou.

Město pod ním se probouzelo. Slyšel kokrhání kohoutů i postupně sílící lomoz ze školní kuchyně. A už slyšel i první rozhovory stoupající k horským štítům.

Najednou ztuhnul. Poznal hlas svého mistra. Ale tentokrát nebyl tak úsečný. Ne, dalo by se říct, že škemral.

„Co ti to udělá?“ ptal se někoho Ojovský. „Neříkej mi, že bys dva žáky nezvládl. Nebo si je můžeme vyměnit. No tak…“

„Ani omylem,“ odsekl mu druhý hlas. „Co bych s tim tvym zakrslíkem dělal? Ten je pro bojovníka úplně marnej, a jestli ti to došlo až teď, tvoje smůla.“

„Tak ti aspoň může dělat sluhu, ne? Nebo se za mě přimluvíš, aby ho vzali do kuchyně? Mýt nádobí by mohl… Počkej! Neodcházej přece!“

Po chvíli se mistr objevil s pořádně kyselým výrazem. Ale Felak si ho vůbec nevšiml, seděl se sklopenou hlavou a ze špičky nosu mu kapaly slzy.

„Nechceš mi něco říct?“

„Omlouvám se,“ zakňučel. „Omlouvám se…“

„To už jsem slyšel, takže jestli nemáš něco jiného…“

„Omlouvám se, že jsem na vás zbyl. Že jsem malej a že… že jsem k ničemu.“

„A co z toho budu mít já?“

Felak zavřel oči, aby zadržel další povodeň. „Skončím. Odjedu. Řeknu otci, že… že…“

Mistr si k němu klekl, přinutil ho sklonit se ještě níž a rozvázal mu pouta. Pak ale udělal něco, co zcela otřáslo Felakovým světem. Objal ho a pohladil konejšivě po vlasech. Kdykoli za těch posledních dvacet dní by se mu Felak okamžitě vytrhl. Teď byl ale natolik ztuhlý, že ani nedokázal poručit svým svalům, které se rozhodly užít si aspoň trochy tepla mistrovy náruče.

„Neskončíš,“ zašeptal vzápětí Ojovský. „Nikam neodjedeš a otci do Luzady napíšeš, že jsi první zkoušku složil na výbornou. A jestli tě můžu poprosit, nezmiňuj se o té naší rvačce. Je pro mě vážně ostuda, žes mi dokázal dát i druhou ránu.“

Teď už se Felak odtáhl a několikrát zamrkal. Tělo protestovalo, ale potřeboval na mistra vidět.

„Cože?“

Ojovský se přívětivě usmál. Mile a soucitně.

„Rozuměl jsi dobře. Od prvního dne to byla zkouška. Cílem bylo tě zlomit, ukázat ti, co všechno vydržíš, a jestli skutečně o službu Řádu stojíš. To teď všechno víš.“

„A to… všichni…“

„Všichni. Každý jinak, ale výsledek je stejný. A teď vstávej,“ nabídl mu pomocnou ruku, „potřebuješ se zahřát a odpočinout si. A taky se umejt, zatraceně, to je smrad!“

„A kam jsem si jako měl odskočit?“ odsekl Felak a zavěsil se do mistra. Jen ať si užije trochu smradu.

„Dobře, uznávám, je to moje vina. Ale jako bolestné ti domluvím koupel v mistrovských lázních. Jsou vedle kuchyně, a jestli někde budou mít už dost teplé vody, bude to tam. A snídaně ti asi taky přijde vhod, nemám pravdu?“

Felak si celé následující ráno připadal jako v horečnatém snu. Mistr se o něj staral. Dovedl ho k dřevěné vaně s kouřící vodou, domluvil snídani k lázni a vyrazil pro čisté šaty. Od něj se čekalo jen… nic. Ležel v horké vodě, důkladně se vydrhl květinovým mistrovským mýdlem a pozoroval kapky, které se vysrážely na kamenných zdech. Občas nějaká skápla z klenutého stropu a žbluňkla do jeho vany. Pomalu rozhýbával ztuhlé nohy i zkřehlé prsty. Otlaky na zápěstích mu ale velmi jasně připomínaly, kde strávil skoro celý včerejšek.

Mistr mu přinesl snídani – chleba, krásně voňavý chleba s máslem! –, na další stoličku položil poskládanou uniformu a měkký mistrovský ručník. Sám se usadil s hrnkem čaje na lavici u vchodu do lázní. Neměl se k odchodu a Felak s překvapením zjistil, že ho ani nechce poslat pryč. Museli si spoustu věcí vyjasnit. Ačkoli si nebyl jistý, kam až mistr s omluvným lísáním zajde. Otcovskou ani jinou pusu na čelíčko by vážně nechtěl. A třeba o mistru představeném se vyprávěly dost nechutné věci.

„Mistře, jestli si myslíte, že vám po tomhle odpustím, tak se pletete."

„Já nechci, abys mi cokoli odpouštěl. Chci, aby sis to pamatoval. Protože další zkoušky ještě přijdou, Felaku. A nebudou jednoduché, jelikož samotná služba v Řádu taky není. Chráníš království, ctíš krále, ale patříš Irachetovi. A jen se modlíš, aby všechny tři zájmy mířily stejným směrem."

Felak se na něj překvapeně podíval. Vždy měl za to, že král chce to nejlepší pro království, a Irachet...

„Irachet ale mlčí, ne? Mluvil přece jen s velmistrama a poslední z nich přišel o hlavu. Takže si sice může něco přát, ale nikdo to nezjistí, ne?"

„Dobrá poznámka," připustil Ojovský. „Ale i ostatní bohové mohou s lidmi mluvit. Ariata to prý dělá ve snech."

Felak se zachvěl. Macatou bohyni života by ve snech potkal rád, ale opravdu netoužil, aby se mu v nich zjevil bůh smrti. V jakékoli podobě.

„A s vámi Irachet mluví?" zeptal se a moc moc chtěl slyšet zamítavou odpověď.

„Ne," řekl mistr a pevně sevřel ouško hrnku. Pak se ale bezstarostně zasmál. „Netrap se tím, co by mohlo být. Žáků ani bojovníků se to netýká. A než se staneš mistrem..." Mávl rukou.

Jako kdyby odháněl mouchu. Mušku.

„Ještě jsem se nestal ani pořádným žákem," špitl Felak a nechal si protéct nabranou vodu mezi prsty. „Mistře, vážně jsem tak... marnej?"

Ojovský se opřel a zkoumavě se na něj díval.

„Víš, když za mnou přišli, že bych se měl stát učícím mistrem, nejdřív jsem je odmítl. Vážně se mi nechtělo dělat nějakému chudákovi klukovi tyrana, dokud se to nerozhodne zabalit. Ale pak se zmínili, že má být v letošním vrhu ten nedorostlý syn mistra Rimky. Přinejhorším ho prý přemístíme na správní obor. Nebo by chtěl studovat lékařství? Jenže mně došlo, že by mohl mít šanci i v boji. Když bude rychlý. Když ho nikdo nezasáhne. Když se jeho mistr zaměří na techniky, které mu s tím pomůžou. Zkrátka, když bude jako moucha. A to všechno se mi potvrdilo na cvičení uchazečů. Nemáš na to být jen bojovníkem. Máš na to být *skvělým* bojovníkem. Proto jsem si tě vybral."

Felak polkl. Nebyl zvyklý na tolik chvály najednou.

„Tvrdil jste, že jsem na vás zbyl!"

Mistr na něj mrkl a rozpustile se zašklebil. „Tak to jsem zrovna lhal. A taky jsem si chtěl popravdě šplhnout u tvého otce. Přízeň na luzadském velitelství se může vždycky hodit."

Horečnatý sen pokračoval i v poledne. Zákaz styku se spolužáky byl zrušen, takže se Felak mohl poprvé najíst

ve velké žákovské jídelně. Uchazeči tam nesměli, stejně jako na spoustu jiných míst. Takže když se zpožděním – protože to zase nemohl najít – vešel do sálu s dlouhými stoly, údivem otevřel pusu. Jen co zpozorovaly neznámou tvář s žákovskou uniformou, začaly čtyři ročníky kongurských žáků bušit do plechových talířů, až mnohde cákala polévka.

„Kterej to je?!“ zařval kluk vedle dveří, aby přehlušil rámus. V ruce držel hadr a ukazoval na černou tabuli.

„Rimka!“ křikl jeden z povědomých prváků.

„Takže Rimka, dvacet! Vyplaťte sázky!“

Dřív uspořádané řady sedící u dlouhých stolů se rozprskly do chaotických hloučků. Řev ještě zesílil. Felak se snažil zahlédnout vysokého světlovlasého Ultama, ale marně. Úspěšný byl až při pohledu na tabuli. Zbývala na ní poslední tři jména. Ultamovo mezi nimi.

Ultam zatnul zuby a znovu se zvedl od země. Natáhl ruce, aby si aspoň v nejvyšším bodě vzporu trochu odpočinul, a pak neochotně žuchl na rohože. Nadechl se, odmítl protesty svalů na pažích a znovu je přiměl k práci.

Jeho mistr překřížil nohy opačně než doposud a znovu si je opřel. O Ultamova záda.

„Já se ti divím," pronesl znuděně mistr Selek. Felak měl pravdu, byl to opravdu kliďas. Chladný a krutý kliďas, který si ho rád pomalu vychutnával. „Ty víš, že na to nemáš. Já vím, že na to nemáš. A stejně se tu oba plahočíme za nějakým přeludem."

Mistr se zavrtěl, jak se otočil k oknu. „Navíc už se připozdívá a žena na mě čeká s večeří. Tak končíme."

Klíč zarachotil v zámku a mistr odešel na s láskou připravenou večeři. Ultam minul misku se stále stejnou nechutnou kaší, padl na postel a zavřel oči. Nechtěl se zase rozbrečet jako vždy za poslední dva týdny. Nechtěl, ale slzy se mu draly zpod pevně zavřených víček samy od sebe.

Věděl, že nemá na to stát se sulamem. Věděl to od chvíle, kdy ho Felak ve čtyřech letech poprvé přepral. A naplno to věděl od okamžiku, kdy jeho starší bratr důrazně řekl, že vším sulamským pohrdá, a otec se s nadějí v očích obrátil na něj.

Jenže taky věděl, že nesmí selhat. Že je ve své generaci jediný ze slavného rodu Vimahů, který se může stát sulamem. Že se na něj z Podsvětí dívají jeho opěvovaní předci, které nesmí zklamat. U Iracheta, vždyť pradědeček Vimaha dokázal dobýt roky odolávající město. A to měl jen jednu ruku!

Felak nervózně přešlapoval před tělocvičnou 3E. Bál se, že přijde pozdě. Že se nic nezmění. A že mu mistr nelhal první den, ale teprve včera.

Ojovský dorazil s úsměvem na rtech. „Copak, nemohl ses dočkat? No, vlastně se ani nedivím, kvůli těm hloupým osnovám jsme ztratili dvacet dní."

Odemkl, vešel do tělocvičny a zamířil rovnou ke stojanům se cvičnými zbraněmi.

„Než začneme, chceš si ještě o něčem promluvit? Na něco se zeptat? Chápu, že se to nedá jen tak zpracovat přes noc."

Felakovi vířila hlavou spousta otázek, ale jedna se probojovala přede všechny: „Mistře, kolik dní jste to vydržel vy?"

Ojovský se ohlédl a zašklebil se. „Pročpak? Pořád ještě se uzavírají sázky?"

Felak kývl, ale nechtěl se vzdát odpovědi. „Tak jak dlouho?"

„Dost."

„To je kolik?"

„Jestli se chceš porovnat se mnou, tak ti říkám, že jsi vydržel víc než dost," podotkl mistr a sáhl po cvičné holi. Vyzkoušel její vyvážení a podal ji Felakovi. Sám si vzal druhou.

„Nechci, ale... Můj kamarád je ještě na té tabuli. Jak dlouho se to dá snést?"

„Každý vydrží něco jiného, každý mistr postupuje jinak. Nedá se říct, kolik dní to bude trvat. Proto je to sázení pěkná pitomost.“

„No dobře a nedá se to někde zpětně dohledat? Když zjistím, kolik vydrží průměrný Vimaha, budu vědět, co mám čekat od Ultama. O svých předcích ví první poslední, tak se jim chce možná vyrovnat.“

„Na velitelství to budou mít, ale těžko tě k tomu pustí. A mimochodem, je to další pitomost. Ty taky nejsi jako tvůj táta. Nebo bratr.“

Felak se rozzářil. Překážku v podobě zakázaného přístupu si odmítl připustit. „Vidíte, vlastně bych tam mohl najít i jejich výdrž, že jo? I tu vaši,“ ukázal koncem hole na mistra, „když mi to nechcete říct sám.“

Mistr se kousl do rtu. „U mě bys tam žádné číslo nenašel. Tak to nech být.“

„Jak nenašel?“

„U Irachetových drápů, víš, že seš někdy pěkně otravnej?!“ Ojovský párkrát máchl holí, aby rozmázl pomyslnou mouchu v letu. „Prostě tam žádné číslo nemám, protože jsem… vykročil mimo pravidla. Tak to nazvali,“ odfrkl si. „Nikdo z nich neměl ani ponětí, z čeho jsem sem přišel. Myslíš, že mě mohly bití a urážky překvapit? Že bych se kvůli nim vzdal jediný možný naděje na trochu slušnej život? Tak jsem to nevzdal. Ani po měsíci. Ani po tom, co už to začalo bejt na hraně a mně i mistrovi došlo,

že to nemůže skončit dobře. Ale ani jeden z nás prostě nemohl couvnout. Tak to ukončili z velitelství, tradice netradice. Vysvětlili mi, co je účelem zkoušky a že jsem ji tedy *asi* složil kontumačně. Nebo s předstihem už v sirotčinci. Prostě jsme se dohodli, že pokročíme dál a nebudeme se k tomu radši vracet. Mistr z toho všeho byl ale tak vyřízenej, že mi přiřadili nového."

Ultamovo jméno zůstalo na tabuli jako poslední.

Felak sedával s výhledem na vstupní dveře a neustále je sledoval. Jídlu věnoval jen nejnutnější pozornost, štěbetajícím spolužákům žádnou. Nepotřeboval nikoho jiného než svého přítele a bratrance. Vždy si byli bližší než se svými rodnými bratry. Hypnotizoval tedy dveře a v duchu vysílal přání k Ultamovi, aby si už konečně přestal hrát na hrdinu a taky to vzdal.

Dočkal se dvacátého pátého dne ráno.

Ultam se vpotácel do jídelny a nevěřícně se rozhlížel. Po lomozícím davu i skutečném jídle. Všichni prváci vypadali zřejmě stejně směšně a Felak se tomu už dokázal i zasmát. Ale jen skrytě, nechtěl kamarádovi přisypávat sůl do ran.

„Ultame!" zakřičel, doběhl k němu a objal ho. „No to je dost, hrdino! Víš, že jsi vydržel ze všech nejdýl?"

Ultam se nechápavě usmál. „Aha, to je milé. Asi. Co se to tu děje?"

„Pojď, pojď, všechno ti vysvětlím. Ale nejdřív se najíš, že jo?“

Naložil mu vrchovatý talíř a pak mluvil a mluvil, zatímco se Ultam soustředěně probojovával snídaní.

„A víš, co by mě zajímalo nejvíc?“ zakončil Felak monolog. „Na co tě dostal?“

Ultam vzal do ruky vařené vejce – opatrně, jako největší vzácnost – a pomalu přejížděl prsty po jeho dokonale oblé křivce.

„To se jí,“ připomněl mu Felak. „Tak po čem tě přinutil to vzdát?“

„Dal mi za úkol naučit se sulamský zákoník,“ zamumlal a udeřil vejcem o stůl. Příliš silně, takže se rozlétlo na kusy. „Za jednu jedinou noc! Zatraceně, Fele, víš, kolik je tam paragrafů? Zvládnul jsem sotva polovinu! A on, že… že…“

Jeho bratranec a přítel ho konejšivě poplácal po vzteky sevřených pěstích. Pěkně otlučených, jak si stihl všimnout.

„Jestli ti to pomůže, já neznám ani jeden. Neřekl bych, že to teď potřebujeme. Možná až z nás budou mistři a budeme chtít s tímhle hnusem skoncovat. To se je pak naučím. Ale do té doby to pro nás není důležité.“

Ultam neochotně kývl. „Máš pravdu, nejspíš není. Ale štve mě, že mě ten prolhaný bastard tak prohlédl. A co tvůj mistr? Jaký je? Jsi… spokojený?“

„Jasně, je úplně skvělej!“ vylétlo z Felaka, aniž by tomu sám zcela věřil. „Hele… Chápu, že teď nemáš pro mistry zrovna pochopení, ale já jsem přesvědčený, že to pro ně taky není lehké. A že tímhle veškeré podrazy končí.“

3. KAPITOLA

Podzemí

S posledním zařazeným žákem a novým měsícem školního roku se ujasnila pravidla. Mistři stále představovali nejvyšší autoritu, co se týkalo výuky. Bylo přísně zakázáno trénovat a zkoušet jakékoli bojové techniky mimo jejich dohled.

„Protože kdo má pak ty vaše špatný návyky a zlámaný ruce napravovat," zdůvodnil to Ojovský.

A také se ukázalo, že teoretické předměty nezůstanou pouze u samostudia, ale že je budou hromadně vyučovat někteří vybraní mistři.

Například historii vyučoval mistr Selek a vzal to od prvopočátku království a vlastně i Řádu. Vyšplhal s hejnem žáků před Irachetův chrám a otočil se k městu pod nimi. Na jihu ho ohraničovala sulamská pevnost a strmý

štít Špičáku, na západě i východě vysoké hradby. V dopoledním slunci se na nich i na chudých neomítnutých domech ve městě třpytila zrnka slídy.

Přísně logicky vzato nedávalo smysl stavět město uprostřed hor. Blízká údolí poskytovala jen sporé možnosti obživy, počasí tu panovalo nevlídné a prostor pro stavby představoval takový luxus, že po sobě chudinské domky v nejhorší části Jižní půlky šplhaly jako krysy za zavěšeným špekem.

Ale hned za východní branou vedla hranice s Ksalií. Někdo ji musel bránit a tím někým byli sulamové z pevnosti. Cla a poplatky za průjezd městem přinesly peníze na dovezení zásob. Sulamská posádka přimíchala pocit bezpečí i odbyt obchodníkům a krčmářům. Ovšem ten nejpádnější důvod pro postavení Konguru byl vytesaný do stěny Pařezu přímo za jejich zády. Jediný Irachetův chrám v království.

„Naši lidé přišli roku pět set sedm, počítáno – jak je všem doufám známo – od probuzení sopky Amirty, z Velké nížiny přes nynější Ksalii," ukázal mistr Selek za východní hradby. Ještě před měsícem do ciziny jako plnoprávní muži mohli. Teď, po přísaze, by je to stejně jako ostatní sulamy mohlo stát hlavu. Království si jejich znalosti žárlivě střežilo. „Zde, na místě současného Konguru, se utábořili. Ležení bylo v noci přepadeno původním, velmi primitivním obyvatelstvem. Zemřelo velké množství osadníků,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Moucha, Myš a lži**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.